

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№1 (158) січень 2018 р.

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

високопреосвященнішого Михаїла, митрополита Луцького і Волинського,
боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Волинської єпархії
Української Православної Церкви Київського Патріархату

Христос народився!

Дорогі брати і сестри!

Знову настало свято Різдва Христового, і знову ми повертаємося серцем до тієї ночі, коли перед здивованими пастухами, які пасли свої отари поблизу Вифлієма, де у вертепі лежало Боже Немовлятко, з'явився ангел і сповістив їм про священну подію: «Я благовіщу вам радість велику, яка буде всім людям. Бо нині у місті Давидовому народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Лк. 2, 10–11).

Що це за радість, про яку благовістить ангел небесний? Ця радість пов'язана з величною подією людства – Різдва Ісуса Христа, Якого очікували ще патріархи, царі, старозавітні пророки. У цій чудовій події міститься радість не лише одного юдейського народу, серед якого народився Христос, але для всіх племен і народів світу.

Народні колядки, що прославляють народження Богонемовляти, радісною звісткою осявають наше життя, відтісняючи нелегкі випробування, проблеми й буденні турботи на другий план. У цих піснеспівах із дитячою щирістю і чистотою відображається душа нашого боголюбивого народу, його віра, його вікові надії та сподівання, радість зустрічі з Тим, Хто явив світу путь, істину і життя (Ін. 14, 6).

Різдвяна радість – це не просто данина традиції або одне із великих церковних свят. Це радість утіхи обтяжених гріхами і пристрастями людей, радість довгоочікуваної зустрічі з Отцем після тривалої розлуки, радість усвідомлення того, що ми не забуті й не залишені Богом, що ми не приречені на покинутість і вічне вигнання. Прийшов Той, Хто втамує усі наші немочі, щоби нам, смертним і зневіреним, подарувати безсмертя і нескінченну радість.

Народження Спасителя є великою і незбагненою таїною, недосяжною не тільки для людей, а й для ангелів, бо й ангели дивуються, як Невидимий став Видимим, Неосяжний став Осяжним, Безтілесний став Тілесним (1 Тим. 3, 16). Але хоч подія Боготілення недосяжна для людського розуму, вона відкриває кожному віруючому серцю, що з нами Господь і ми з Господом.

Син Божий Ісус Христос народився від Пресвятої Діви Марії, став Людиною, щоб визволити нас від гріха, прокляття і смерті. Визволення від гріха і смерті називається спасінням. Таїнство спасіння починається зі смирення. Воно народжує покаєння і приводить до віри – віри живої, дієвої, а не мертвої. Цей процес триває від Різдва Христового по сьогодні й буде тривати до Другого пришествя Христа.

Різдво Христове нагадує нам про безмежну любов Творця до Свого творіння, до людей, заради спасіння яких Він зійшов із неба і став Людиною. Свято Різдва Христового повинно зміцнювати у наших серцях переконання: «так полюбив Бог світ, що віддав і Сина Свого Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Ін. 3, 16). Віра в Бога закликає нас боротися зі злом, і насамперед із гріхом у самому собі, любити своїх батьків, свою сім'ю, свою Батьківщину.

Різдво Христове – це свято любові й миру. Що звело Всевишнього з Небес на землю? Любов! Син Божий прийшов на землю, аби примирити людину з Богом. Прагнення миру завжди хвилювало і хвилює все людство. Де і в кого шукати нам цього миру? Апостол Павло говорить: Христос «є мир наш» (Еф. 2, 14). Це Він, оспіваний ангелами в різдвяну ніч, приніс на землю благословенний мир для людей доброї волі. Незважаючи на те, що в країні більше як три роки триває війна, Україна впевнено крокує до нового життя в колі європейських держав.

Отож приєднаймо своїм співом до колядки, яка цими святковими днями лине у наших храмах і домівках: «Глянь оком щирим, о Боже-Сину, на нашу землю, на Україну, зішли їй з Неба дар превеликий, щоб Тя славили на вічні віки!»

«Небо і земля нині торжествують». Сьогодні радіють ангели на Небесах і люди на землі, приносячи пісню радості для новонародженого Христа. З'єднаймо ж і ми з торжествуючим Небом і піднесено прославляймо Господа.

Сердечно вітаю всіх волинян із цим великим християнським святом – Різдва Христовим і з Новим 2018 роком. Бажаю всім доброго здоров'я, віри й надії. У ці дні молимося і просимо миру та благословення Всевишнього на кращу долю для нашої матері України, а світло вифліємської зірки нехай завжди просвітлює наші серця, щоб ніяка темрява не торкнулася наших безсмертних душ.

Вітаю голову Волинської обласної державної адміністрації, голову Волинської обласної ради і весь депутатський корпус, секретаря Луцької міської ради, голів районних державних адміністрацій, міських, селищних і сільських рад, голів об'єднаних територіальних громад, сільських старост із Різдвяними та новорічними святами. Молитовно бажаю мудрості, єдності й відданого служіння своєму народові у цей нелегкий і відповідальний для держави час.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з усіма вами. Христос народився! Славімо Його!

З ласки Божої
+ *Михайло*
митрополит Луцький і Волинський

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 2 грн 49 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavivolyni.org.ua

ХРОНІКА

Керуючий єпархією – на торжестві Архістратига Михаїла

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл 21 листопада, у день Собору Архістратига Божого Михаїла та всіх небесних сил безплотних, відвідав Київ з нагоди престольного свята Михайлівської Золотоверхої обителі.

Високопреосвященний співслужив із Патріархом Київським і всієї Руси-України Філаретом та іншими ієрархами. Докладніше про подію можна прочитати на сайті *Cerkva.info*.

Єпархія відзначила День гідності та свободи

21 листопада, коли Церква відзначає Собор Архістратига Михаїла, священнослужителі й миряни Волині взяли участь у заходах з нагоди четвертої річниці подій на Майдані.

Зокрема, настоятель Братської парафії Воздвиження хреста Господнього в Луцьку протоієрей Василь Клочак освятив пам'ятну дошку воякам УПА В'ячеславу Новосаду й Антонові Мельничуку. Меморіальний знак розмістили на стіні Луцького медичного коледжу неподалік колишньої ринкової площі, на якій у 1945 році кати НКВС стратили цих повстанців.

На Театральній площі обласного центру перед фотостендом загиблих в АТО і на Майдані відправлено заупокійну літію, яку очолив головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак. Своім словом душпастир нагадав, що ми повинні гідно вшанувати тих, хто «освятив нашу волю кров'ю».

Також віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний взяв участь в урочистостях, які відбулися в облмуздрамтеатрі. Під час цього заходу о. Михайлові вручено відзнаку Президента України «За гуманітарну участь в Антитерористичній операції».

Капеланів нагороджено відзнаками РДА

21 листопада, на свято Собору Архістратига Михаїла та всіх небесних сил безплотних і в День гідності та свободи, військовим священикам вручено грамоти райдержадміністрації.

Зокрема, за мужність, відвагу і патріотизм, виявлені під час перебування в зоні АТО, вагомий внесок у збереження суверенітету України відзнаки Луцької та Ківерцівської РДА вручили, відповідно, луцькому районному деканові протоієрею Володимирові Присяжнюку та священику Євгенові Рудю.

Прочани з Волині – на святі ікони «Скоропослушниця»

22 листопада, в день особливого вшанування цього чудотворного образу Божої Матері з Дитятком, митрополит Луцький і Волинський Михаїл, інші паломники з нашої єпархії долучилися до Богослужіння в кафедральному соборі Рівноапостольного великого князя Володимира, що в столиці.

За Відправою владика Михаїл молився разом із Патріархом Київським і всієї Руси-України Філаретом, іншим духовенством та численними вірними. Докладніше про подію подає сайт *Cerkva.info*.

Появу ікони «Скоропослушниця» відносять до X ст. Чудотворіння після молитви до Господа Бога перед цим образом, який висів біля трапезної Дохіарського монастиря, проявляється з 1664 р.

За переказами старців обителі, одного разу монах на ім'я Нил, проходячи вночі за звичаєм повз цю ікону із запаленим світильником, почув звідти такі слова: «У майбутньому не наближайся сюди зі смолоскипом і не закопчуй Мого образу». Проте чернець вирішив, що це жарт когось із братії. Не прислухавшись до прохання, з волі Богородиці був позбавлений зору. Зрозумівши, що це не жарт, він почав безперестанку молитися перед іконою, просити прощення й отримав прозріння.

Але своє ім'я образ одержав згодом. За переказами, Божа Матір звеліла,

— З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ —

11 січня – преподобного Іова Манявського

Схимонах Іов (Іван Княгиницький) народився близько 1550 р. в побожній православній родині у м. Тисмениця. Родина Княгиницьких ревно берегла православну віру й у великій пошані до неї виховувала свого сина.

Читати й писати навчився в місцевій школі. Особливе душевне задоволення Іван знаходив у читанні Святого Письма, тому подальшу освіту отримував в Унівському монастирі, неподалік

розвиткові обителі. Вже в середині XVII століття тут спасалися понад 200 ченців. У 1628 році на київському соборі монастирю надали звання прота, тобто головуєчого. Скит було обнесено мурами з трьома оборонними вежами, що дозволяло ченцям відбивати татаро-турецькі напади. Під час одного з них (у 1776 р.) монастир таки не встояв і був знищений турками. Проте вже в 1781 році відбудований. У 1785 році, коли Галичина потрапила під владу Австрії, обитель було закрито.

від Перемишля. Вже тоді мріяв прийняти чернечий постриг. Згодом вивчав Божий Закон і світські науки у заснованій благочестивим князем Костянтином Острозькій академії, де швидко став учителем. Промислом Божим і повелінням князя прийшов на святу гору Афон, де, побачивши аскетичне життя старців, прийняв рішення стати ченцем. Повернувшись на короткий час додому та роздавши все своє майно убогим, Іов знову прийшов на Афон, де прийняв постриг з іменем Єзекиїл.

Протягом дванадцяти років він здійснював чернечий подвиг на Святій горі, де Господь звів його з подвижником із України Іваном (Вишенським). Обидва вони відзначалися вченістю, ревністю в православній вірі й суворим аскетичним життям. Почувши про укладення Берестейської унії та про зраду православної віри багатьма єпископами, преподобний запалився ревністю в утвердженні православ'я на рідних землях і за благословенням афонських старців повернувся на Прикарпаття. Тут Іов обновив, згідно з афонським уставом, життя в Унівському та Дерманському монастирях, в Угорниках, а потім оселився в пустинному місці біля Бетерського потоку, де пізніше заклад Манявський скит.

У 1621 році скит отримав ставропігію від Константинопольського Патріарха, що означало пряме підпорядкування йому монастиря. Право ставропігії надало сильного поштовху

У 1970–1980 роках тут проводилися реставраційні роботи, після яких ці території оголошено історико-архітектурним заповідником. І лише у травні 1998 року в Манявському скиту знову відкрито чоловічий Хрестовоздвиженський монастир (належить УПЦ КП). Також відбудовано дерев'яний собор, попередник якого після закриття монастиря був перевезений у м. Надвірну і згорів у 1914 році. Проте іконостас було врятовано і спочатку перевезено в Богородчани (звідки і походить його сучасна назва – Богородчанський іконостас), а потім до Львова, де він перебуває з 1923 року в Національному музеї ім. А. Шептицького.

Преподобний Іов багато потрудився, здійснюючи подвиг пустельника. Господь зібрав біля нього інших благочестивих мужів, які мали його за свого наставника. Разом із братією твердо тримався православ'я, зміцнював і наставляв народ у християнській вірі.

Близько 1620 року отець усамітнівся в келії, бо відчував, що його земне життя наближається до завершення. У 1621 році він тяжко захворів і відійшов до Господа 29 грудня. Братія поховала свого видцеля у притворі нової церкви.

Помісний Собор Української Православної Церкви Київського Патріархату в липні 2004 року приєднав преподобного Іова Манявського до сонму святих і встановив дні його вшанування: 11 січня та 7 липня.

щоби її ікона з певної пори іменувалася «Скоропослушницею», бо «всім, хто молилась перед нею, швидко являтиму милість і виконання прохань». Таким чином, це чи не єдиний серед образів Богородиці, якому дала ім'я Вона сама.

За весь цей час тут звершилося чимало чудес. Багатьом сліпим через молитву перед реліквією дарувалося прозріння, каліки знову ходили, розслаблені піднімалися з ліжок. Благодать, що сходила через цю ікону, спасала кораблі від затоплення.

Дотепер перед образом моляться за духовне прозріння, під час різних недуг, зокрема при онкозахворюваннях, просять допомоги в годуванні молоком немовлят, моляться також за дітей і сиріт. А найперше моляться перед «Скоропослушницею», коли не знають, як краще себе поводити в тій чи іншій життєвій ситуації. Просять за все, що добре нам та принесе користь ближньому.

У Свято-Володимирському храмі знаходиться точна копія реліквії, яку написано афонськими ченцями й у липні 2012 р. передано в Київ.

Ковель: військові священики провели круглий стіл

«Церква. Україна. Перемога!» – на таку тему відбувся круглий стіл, який організувала ГО «Військові капелани Волині».

У заході, що пройшов 23 листопада із благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла в районній бібліотеці, взяли участь представники влади, громадських організацій, активісти та волонтери.

Із доповіддю виступив головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак: підбив підсумки діяльності об'єднання душпастирів, які опікуються бійцями, та поділився планами. За словами о. Михайла, за час Майдану та бойових дій на Донбасі здійснено більше 40 роляцій священиків.

При обговоренні зазначено, що військові капелани виконують духовну місію не лише на Сході країни, а й допомагають тим захисникам, котрі прийшли з фронту. «Це війна за душі військовослужбовців, які повернулися в мирне життя», – підкреслив о. Михайло Бучак.

Душпастирі поділилися своїм досвідом та продемонстрували фото і відео з поїздки у зону АТО.

На завершення круглого столу відзначено подякою за добровольчу активність керівника Ковельської районної бібліотеки Галину Божик.

Духовенство – на представленні книги Дмитра Корнелюка

24 листопада в Палаці учнівської молоді Ковеля відбулася презентація книги «Росіяни-москалі на чужій землі».

З благословіння митрополита Михаїла в заході взяли участь міський благочинний протоієрей Анатолій Александрук, декан богословського факультету Волинської православної богословської академії протоієрей Василь Лозовицький та її викладач священик Станіслав Беспалов.

Душпастирі привітали автора з виходом нової книги та зазначили, що вона дуже корисна для усіх українців. Адже в ній відображено нашу справжню історію. Зокрема, йдеться про Івана Мазепу, великого мецената українських храмів, на якого Російська Церква наклала анафему.

Основна ідея книги – усвідомлення, що Бог нас почує тоді, коли українці молитимуться спільно, коли в Україні буде єдина Помісна Православна Церква.

Єпархія вшанувала пам'ять жертв голодоморів

Із нагоди Дня пам'яті жертв голодоморів 25 листопада в обласному центрі та в деканатах відбулися поминальні богослужіння і заходи.

Зокрема, як і щороку, пройшла хресна хода від кафедрального собору Святої Трійці на Замкову площу. Дорогою для молитовного спомину зупинилися біля меморіального знака волинянам, які рятували

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

біженців зі Сходу в голод 1947 року (територія Хрестовоздвиженського храму). Біля пам'ятника жертвам політичних репресій відслужили заупокійну літію по загиблих. Її очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

У слові архіпастир зазначив, що ми згадуємо замучених голодом, бо Церква закликає пам'ятати про своїх рідних та молитися за них, щоб вони потрапили в Царство Небесне. «Сьогодні – день пам'яті, який закликає до молитви і висвітлювання правди про Голодомор. Держава визначила свою позицію законами, але якщо закон не записаний на серці, то він не буде виконаний», – додав владика. Наостанок архієрей побажав, щоб «Господь укріпив нас великою любов'ю до своєї землі, аби ми не дали в черговий раз прийти недругам, які б нас знову нищили».

Потім лучани вшанували загиблих хвилиною мовчання, після якої, у рамках всеукраїнської акції «Запали свічку», лампадами виклали хрест.

В акції взяли участь: канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, луцький міський декан протоієрей Михайло Онишук, намісник Братського Хрестовоздвиженського монастиря ієромонах Никодим (Смілий), інше соборне і міське духовенство, викладачі та студенти Волинської православної богословської академії, голова ОДА Володимир Гунчик, секретар Луцької міської ради Григорій Пустовіт, громадськість.

Подібні заходи відбулись і в інших благочиннях єпархії.

У Луцьку вшанували волинського святого

26 листопада, в день пам'яті мученика Данила Братковського, страсотерпця волинського, в обласному центрі відбулися Богослужіння.

Намісник Братського Хрестовоздвиженського монастиря ієромонах Никодим (Смілий) відправив Літургію в замку Любарта на руїнах собору Йоана Богослова. Душпастир, який долучився до збору матеріалів для прославлення Данила Братковського, у проповіді нагадав основні віхи життя святого.

Відтак із замку, в тюрмі якого він був ув'язнений, урочища хода рушила на колишню площу Ринок, де страшили мученика. Тут, біля меморіального знака страсотерпцю, відбувся пам'ятний захід. До присутніх, серед яких були й нащадки Братковського, які нині живуть у Голландії, з натхненними словами звернулися голова Луцького Хрестовоздвиженського братства (відродженого) Андрій Бондарчук, директор Художнього музею Зоя Навроцька (ці інституції завжди беруть активну участь у вшануванні Братковського).

Потому всі рушили до крипти, що під братським храмом Воздвиження хреста Господнього, – місця збереження останків угодника. Духовенство відслужило йому молебень. До речі, того дня на двох Літургіях у цьому Божому домі вперше звучав тропар новопрославленому.

Насамкінець, як заповідав св. Данило, відбулося частування тих, хто спом'янув сьогодні його.

Д. Братковський був українським православним шляхтичем, який рішуче протистояв колонізації й окатоличуванню України. У 1702 році схоплений польськими вояками на Фастівщині та перевезений до Луцька. Тут після катувань поляки стратили його. Перед смертю закликав своїх дітей (що можна розцінювати як духовний заповіт усім нащадкам) міцно триматися православної віри. У 2013 році Українська Православна Церква Київського Патріархату канонізувала Братковського як місцевошанованого мученика.

Владика Михаїл відвідав Полтавську єпархію

28 листопада, в день преподобного Паїсія (Величковського), митрополит Луцький і Волинський побував у Полтаві – рідному місті цього угодника.

— З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ —

32-га неділя після П'ятдесятниці

«Потім Ісус увійшов до Єрихона і проходив через нього. І ось один муж на ім'я Закхей, він був старший над митарями і чоловік був багатий, бажав бачити Ісуса, хто Він; але не міг за народом, бо був малий на зріст. І, забігши наперед, виліз на смоковницю, щоб побачити його, бо Він мав проходити біля неї. Коли Ісус прийшов на те місце і, глянучи, побачив його, сказав йому: Закхею, злізь скоріше, бо сьогодні Мені належить бути в тебе в домі. І він поспішно зліз і прийняв його з радістю. І всі, побачивши те, почали нарікати, що Він зайшов гостити до грішного чоловіка. Закхей, вставши, сказав Господеві: Господи, половину добра мого я віддам убогим і, якщо кого скривдив чим, поверну вчетверо. Ісус сказав йому: нині прийшло спасіння дому цьому, бо і він син Авраамів. Прийшов бо Син Людський знайти і спасти, що загинуло» (Лк. 19:1–10).

Господь показує нам Закхея, грішного чоловіка, який керувався внутрішньою потребою в духовному відродженні, став шукати зустрічі з Христом. І ця зустріч відбулася й принесла йому та його дому порятunek і велику користь. Як гріх швидко охоплює серця людей, так і добро й ревність про спасіння простирається на «увесь дім».

Митар же Закхей, про якого чуємо зі Святого Письма, був начальником над іншими митарями, а місто Єрихон – успішно займалося балзамовим промислом. Про непривабливість цієї постаті годі й мовити, бо ізраїльські митарі здирали податок із власного народу на користь «залізного» Риму.

Однак Закхей зацікавлює нас тим, що попри свою мерзенну життєву позицію вирішив неодмінно побачити Ісуса Христа. Коли Закхей забажав цього, то знав, що ніяк його не допустять до Вчителя, – через те, що був негідником в очах народних. Закхей звик до прокльонів, нарікань та був згідний із тим усім, що про нього казали; водночас був він винахідливим і вправним у справах, а тому, забігши наперед, сховався у вітті, звідки зручно йому роздивитися, бо ж був він ще й малим на зріст.

Проте цей випадок не став непомітним для Ісуса. Він одразу відчув на собі погляд, сповнений надії на порятunek. Привселюдно

Смоковниця, на якій, імовірно, сидів Закхей

Син Божий звернувся до митника із пропозицією злізти з криївки, «бо сьогодні Мені належить бути в тебе в домі» (Лк. 19:5). Важливо те, що Закхей з радістю поспішив до власної обителі, аби прийняти Гостя. Його серце, подібно дверям оселі, було відкрите настільки для сприйняття Божих істин. Великий грішник усвідомив свої провини і здатний був переінакшитись. Господь пішов йому назустріч, укотре доводячи, що його милість безмежна, він готовий кожному простити усвідомлений гріх і вивести душу на шлях до спасіння.

Христос переходив через Єрихон у Свій останній прощ до Єрусалима на свято Пасхи. Йдучи, Він знав, що чекає на Нього в Єрусалимі, Своїм апостолам про те сповіщав – про смерть Свою та воскресіння з мертвих. Особливо чуйним був Господь у цій подорожі на Голгофу до кожного віруючого серця, а тому впевнено скажемо, що Духом Своїм побачив Закхея на дереві та навіть ім'я його знав.

Після відвідин дому митаря все у його житті змінилося: господар відмовився від матеріального статку, неправедно нажитого добра, роздавши його бідним, і присвятив своє життя служінню Господу.

Про яке ж майно і статки йдеться? Звичайно, в начальника митників був щедрішим і багатшим раціон, він носив дорожчу одіж.

Проте тогочасні побутові умови залишали бажати кращого: кам'яниця-оселя, примітивні меблі, у дворі – кам'яні чани для води (див. фото). Коли порівнювати статки сучасних митників, які працюють не тільки для державних податків, а й часто мають гріховну вигоду особисто для себе, – стає зрозумілим рівень спокуси й сили волі та переконання відмовитись від цього всього заради високої ідеї жити праведними Божими законами.

Але, незважаючи на часи і рівень цивілізації, ніколи не пізно зійти перед Господом із висоти своїх життєвих «здобутків» та впустити Бога в свою домівку. Хто із нас так чинить, той спасенним буде. Царство ж Божє наповнене буде вірними його дітьми й перебуватиме в блаженнім стані – на усі віки.

Нині ж у Єрихоні на місці оселі митника Закхея збудовано храм, де й покояться його мощі.

Віталій КЛИМЧУК
Світлина автора

Кам'яні побутові речі в оселі Закхея

За Божественною Літургією в кафедральному соборі Успіння Пресвятої Богородиці владика Михаїл молився разом із Патріархом Київським і всієї Руси-України Філаретом, який очолив свято, архієпископом Полтавським і Кременчуцьким Федором, іншим духовенством та численними мирянами. Про подію докладніше розповідає сайт *Cerkva.info*.

Святий Паїсій народився 21 грудня 1722 р. Його батько був настоятелем Успенського собору. З 12 років навчався у Києво-Могилянській академії.

Довгий час проживав у різних українських монастирях, де його постригли в монахи з іменем Платон. У пошуках усамітненого життя в 1746 р. прибув на гору Афон, де через чотири роки молдавський старець Василій постриг його у велику схиму з іменем Паїсій.

Із того часу він розбудував не один монастир. За його перебування в обителях братія чисельно зростала, з усіх усюд стікалися прочани. Так проходили літа – в трудах, молитві й милосерді.

Помер старець 15 листопада 1794-го на 72-му році життя. За подвиг благочестя його канонізовано 1988 р.

Душпастир: свічка – це доповнення до нашої молитви

У черговій передачі «Що каже священник» клірик луцької парафії Святого Миколая Чудотворця протоієрей Микола Лазука розповів про значення свічки у Православній Церкві.

Зокрема, душпастир наголосив, що свічка – це символ горіння нашої віри перед Богом. Тому ми, віруючі християни, повинні сприймати її як знамення нашого духовного очищення. Важливо пам'ятати, що «свічка – це не квиток для входу в церкву, це наша пожертва», – наголошує панотець.

Найголовніше – потрібно усвідомлювати, що всі свічки є лише доповненням до нашої щирої молитви, і тому в добрих руках і з добрими намірами це продовження нашого спілкування зі Всевишнім. А всі перестороги, пов'язані зі свічкою, – то заборони, ніщо інше як витівки диявола. Тому віруюча людина не повинна на них зважати, коли іде з молитвою до Господа, переконає о. Микола.

Передача «Що каже священник» вийшла в пряму ефір на каналі «Нова Волинь» 28 листопада. Це – спільний проект єпархійальної телестудії «Собор» (головний редактор Андрій Гнатюк) і Волинської регіональної дирекції Національної суспільної телерадіокомпанії України. Ведуча програми Світлана Павлова.

Переглянути цей та інші випуски можна на сайті *pravoslavni.org.ua*, у розділі «Відео».

Як проходила чергова поїздка капеланів у зону АТО

Військові священники єпархії 25–30 листопада вкотре відвезли на Донбас гуманітарну допомогу. Цього разу їздили протоієрей Віктор Ліпчик, Володимир Мицько, Володимир Труш, ієреї Євген Рудь та Олександр Вронський.

Душпастирі відвідали військові частини, зокрема, підрозділ «Донбас-Україна», 30-ту ОМБр. Армійцям привезли, окрім малюнків малечі, листівок та смаколиків, теплий одяг і ковдри. Також духовенство побувало в дитячих центрах у Красногорівці й Мар'янці, передаючи книжки, канцелярські приладдя та солодоші.

Відвідали капелани й Волноваху, де будується храм Святого Миколая Чудотворця в пам'ять про загиблих воїнів. Цим домом Божим опікується ієромонах Макарій (Дядюсь), якому з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михаїла військові священники вручили чергову нагороду.

Під час поїздки гуманітарну допомогу передали також біженцям та малозабезпеченим сім'ям.

Продовження на с. 4

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

Священик взяв участь в акції проти СНІДу

Настоятель луцької парафії Ікони «Неопалима Купина» священник Віталій Ващук із благословіння владики Михайла 1 грудня побував на заході «Свічкова хода» з нагоди Всесвітнього дня боротьби зі СНІДом.

Під час акції, яку влаштувала обласна організація Товариства Червоного Хреста України на Театральному майдані обласного центру, душпастир наголосив: Церква, як любляча мати, всіляко підтримує тих, хто захворів на цю тяжку недугу, та заохочує їх найперше приймати церковні таїнства. Нагадав, що Господь наш Ісус Христос прийшов у світ не стільки до праведників чи здорових, скільки до грішників і хворих, аби привести їх до зцілення та спасіння.

Більше дав тобі Бог – більше людей нагодуй

Митрополит Луцький і Волинський Михайл висловив міркування про християнське ставлення до матеріальних благ у контексті євангельської притчі про нерозумного багача. Цю тему архієрей порушив під час проповіді 3 грудня, у кафедральному соборі Святої Трійці.

«Не проблема в багатстві, проблема у ставленні до нього», – зауважив владика. Треба усвідомити: все, що тобі дає Господь, – це не твоє. Ніякі земні блага ми не заберемо з собою в Царство Небесне. Тому потрібно піклуватися в першу чергу про свою душу.

Але це не значить, що не можна накопичувати земні блага. Хоча чим більше отримуєш від Господа, тим більшу відповідальність несеш. «Можеш собі взяти більший шматок, але більше нагодуй. Ти більше трудився, тобі більше Бог дав, то й більше скористайся, але й більшу кількість людей нагодуй», – вважає високопреосвящений.

На завершення слова митрополит Михайл побажав: «Усвідомлюючи те, що нам Бог дає благо, користуйтеся ним, допомагайте іншим, пам'ятайте про Царство Небесне».

У монаха два крила – молитва і труд

Намісниця жіночого монастиря Святителя Василія Великого в Луцьку ігуменя Анастасія (Заруденець) розповіла інтернет-виданню «Волинська правда» про життя насельниць у цій обителі.

Так, матінка Анастасія зазначила: аби досягнути висот духовного життя, у першу чергу слід просто навчитися порядності. «Бо якщо людина – чи в миру, чи навіть у монастирі – буде казати, що вона духовна, що вона з Богом, але не буде людиною, то це вже обман. І ми теж вчимося бути людьми у першу чергу, бути людьми і виконувати Божі заповіді».

Ігуменя згадала засновника християнського монашества святого Антонія Великого, який говорив, що в чорноризці є два крила – молитва і труд. Як не можна летіти на одному крилі, так не можна лише працювати чи лише молитися. Тож молитва і праця є основою життя черниць і послушниць, які спасаються у Свято-Василівському монастирі.

Повністю матеріал, опублікований 5 грудня, можна прочитати на епархіяльному сайті pravoslavnavolyni.org.ua, у розділі «Статті».

У ВПБА відбувся конкурс читців поезії

Мистецьке змагання «З Україною в серці» провела крайова організація Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка в актовому залі Волинської православної богословської академії.

За повідомленням сайту vpba.org, 5 грудня захід розпочав митрополит Луцький і Волинський Михайл. Владика зазначив, що мова – це Божий дар, збережений і переданий попередніми поколіннями, його потрібно плекати й пишати ним.

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

«Різдво Христове». XIX ст. Волинь. Матеріали: тканина, бісер, дерево. Фрагменти літографії. Зберігається у Музеї волинської ікони

Христове Різдво – велике християнське свято, встановлене на згадку про народження Ісуса Христа у Вифліємі. Належить до числа дванадцятих.

Тема Різдва у мистецтві займає значне місце. Навряд чи можна уявити собі подію, яка могла б бути більш багатим джерелом натхнення, ніж народження Спасителя. З давніх часів і до наших днів Різдво відкриває у простих людей найсвітліші, добрі почуття, а в митців – потребу творити, поширюючи у часі і просторі радість від приходу до нашого світу Господа Ісуса Христа.

Ця робота з фондів Волинського краєзнавчого музею виконана у техніках вишивки бісером та аплікації. У центрі образу в кам'яній печері у білих пеленах маленький Ісус лежить у яслах і благословляє. Зліва – Пресвята Діва, навколішки, у червоно-синіх одягах, блакитному платі із молитовно складеними руками з материнською ніжністю споглядає на свого Сина. Богородиця зображена у вигляді молодої жінки з класичними правильними рисами обличчя із покірним, дещо замисленим виразом. Справа

над Богонемовлям благоговійно схилився, припавши на одне коліно, Йосип. Із особливим трепетом дивляться на Дитя двоє пастухів, за якими видніється пейзаж із дорогою до міста. Зігріваючи своїм диханням Новонародженого, над Ним схилилися тварини: віслук та вів.

У цьому творі помітний вплив західноєвропейського живопису. Композиція нагадує сакральні картини італійських митців XV–XVI ст., у яких відтворюється євангельська оповідь про народження Христа для тих, хто не вмів читати. Помічаємо ознаки натуралізму, спробу підкреслити в цій історії характерне для людського життя. Головними почуттями, якими майстер наповнив свою роботу, є триумф і радість. Надзвичайно кропітка робота вишивки бісером відзначається і вдало дібраними відтінками кольорів. Кожен із них відкривається у трьох барвах, що надає особливого, вишуканого звучання усьому образу.

Ірина МОСКАЛЮК,
молодий науковий працівник
Музею волинської ікони

ПАЛОМНИЦТВА

ЗЦІЛЕННЯ БІЛЯ ІКОН БОЖОЇ МАТЕРІ

Недавно після молитви перед чудотворними образами Пресвятої Богородиці відбулися uzдоровлення від недуг. Про це йдеться у сюжетах, які підготував для чергової передачі «Що каже священник» Андрій Гнатюк, головний редактор епархіяльної телестудії «Собор».

Раніше ми повідомляли про паломництво в лікарняних закладах обласного центру з іконою «Всецариця», яке проходило 1–15 листопада. Помолитися перед копією відомого афонського чудотворного образу, привезеної зі Львова, прийшли багато медичних працівників, пацієнтів та інших волинян.

Одна з прочанок радісно розповіла священникові, що її недуга відступила. В Оксани у суглобі набиралася рідина, тож не могла навіть рухати рукою. Проте після богомілля перед цією іконою набряки почали сходити і зараз вона вільно може рухати кінцівкою. Паломниця впевнена: зцілитися їй допомогла Богородиця.

Ще один випадок стався з лучанкою Надією Франчук, у якої діагностували пухлину головного мозку. Після встановлення цієї важкої хвороби жінка у складі груп прочан, організованих епархіяльним паломницьким центром «Україна», кілька разів їздила до Польщі, аби помолитися перед Ченстоховським (Бельзьким) образом Божої Матері. Як наслідок лікарі констатували

зменшення пухлини, відсутність набряку, припинилися головні болі.

Ольга ВЕРЕМЧУК,
Світлина інформаційної служби епархії

Художні твори читали учні та студенти волинських навчальних закладів. У роботі журі взяв участь старший інспектор ВПБА ієромонах Ларіон (Зборовський).

Священик і лікар мають працювати разом

Темою передачі «Що каже священник» у прямому ефірі на каналі «Нова Волинь» 5 грудня було зцілення молитвою. Гостями студії були митрополит Михайл, керівник епархіяльного паломницького центру «Україна» Лариса Савчук та терапевт обласної клінічної лікарні Василь Іщук.

Ішлося про те, що першим «профілактичним засобом» проти недуг має бути добропорядне життя, перебування в молитві, воцерковлення. Дуже добре, якщо мирянин обирає собі священика-духівника, якому найбільше довіряє, і той веде його до зцілення душі. Проте Господь уділяє особливого дару й для лікарів, щоб вони уздоровлювали тіло.

Не слід при цьому нехтувати й надбаннями народної медицини. Але звертаючись до цілителів, необхідно пам'ятати, що бувають і лжецілителі, шарлатани. Тож «не всякому духу віруйте, а іспитуйте його», – нагадав Святе Письмо владика.

Прозвучали вражаючі приклади чудесного вилікування під час богомілля до християнських святинь (див. замітку на цій сторінці). До речі, під час прощ не робиться різниці, якій церковній юрисдикції належить та чи інша реліквія. Також високопреосвященний зазначив, що зцілення не залежить і від конфесійної належності хворого: «Зціляє Бог, а не конфесія».

Ішла мова і про лікарняні церкви, т. зв. вичитки над одержимими, чи є святі, до яких треба молитися при певній хворобі, й таке інше.

Запис передачі дивіться на епархіяльному сайті pravoslavnavolyni.org.ua, у розділі «Відео».

У ЛНТУ встановили меморіальні знаки померлим бійцям

6 грудня митрополит Луцький і Волинський Михайл освятив пам'ятні дошки Олєгові Твердохлібу, Максимові Гринчишину, Олександрові Войчуку, які навчалися в Луцькому національному технічному університеті, та відправив по них заупокійну літію. Про це повідомив сайт vpba.org.

Звернувшись до присутніх, владика зазначив: «Ушановуючи героїв, ми надихаємось їхніми подвигами, що дає нам можливість із впевненістю дивитися у майбутнє».

Разом з високопреосвященим молилися викладачі Волинської православної богословської академії, ректор ЛНТУ Петро Савчук, професорсько-викладацький склад цього вишу, рідні та близькі загиблих, побратими, волонтери, студенти.

Максим Гринчишин був бійцем 72-ї окремої механізованої бригади. У 2014-му мобілізований до армії, а згодом підписав контракт. 19 лютого 2017 року загинув у боях під Артемівськом, що на Донеччині.

Олександр Войчук служив у 51-й механізованій бригаді. Брав участь у боях під Іловайськом. 29 серпня 2014 року під час виходу з оточення боєць загинув під обстрілами біля села Новокатеринівка Донецької області.

Олег Твердохліб був бійцем батальйону «Айдар». Пізніше став головою Спільної воїнів АТО Волині. За час перебування на війні отримав сім поранень та мав контузії. Звільнений у запас за станом здоров'я (наслідки контузії та виявлене онкозахворювання). Помер 17 квітня 2017 р. від раку слинної залози.

Капелани відзначили День ЗСУ та Міжнародний день волонтера

З нагоди цих дат 6 грудня у кафедральному соборі Святої Трійці головний військовий капелан епархії протоієрей Михайло Бучак із благословіння митрополита Михайла очолив молебень.

Із ним молилися інші військові священники, добротинці, миряни. Після привітань

Продовження на с. 6

СВЯТИНИ ВОЛИНИ

Під Луцьком – новий Свято-Андріївський храм

Митрополит Михаїл освятив новозбудовану церкву на честь Апостола Андрія Первозваного й очолив у ній Божественну Літургію 10 грудня.

Юридична адреса Божого дому – с. Рованці, вул. Прилуцька, 4а. Фактично ж це вже територія обласного центру (поворот з вул. Боженка біля автозаправної станції «АНР», між ринком і підшипниковим заводом), тож парафія належить до міського деканату. Місце під храм 7 серпня 2011 року освятив тоді ще архієпископ Михаїл. З того часу Богослужіння проводили

у пристосованому приміщенні, яке тепер буде переобладнано під недільну школу. Від торішнього Великодня молитва вже лунає у стінах новозбудованої святині.

У проповіді владика зазначив, що сьогодні у нас – привід для радості, адже на цей храм зійшла благодать Святого Духа. Просто так церкви не з'являються, це місце обрав Бог і тому воно є святим. Тут ви можете розмовляти з Господом, «бо де двоє або троє зберуться в Моє Ім'я, там Я серед них», – нагадав архієрей слова із Євангелія.

Під час святкової Відправи високопреосвященний підніс

настоятеля парафії священника Сергія Медведєва до сану протоієрея, а жертводавців відзначив благословенними грамотами.

У торжестві взяли участь декан протоієрей Михайло Онищук, інше місцеве духовенство, багато мирян, серед яких очільник ОТГ Сергій Яручик.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина інформаційної служби єпархії

Одеради: відсвяткували 10-ліття храму

У ювілей освяти церкви Архистратига Михаїла в цьому селі Луцького районного деканату митрополит Луцький і Волинський Михаїл 26 листопада очолив Божественну Літургію.

Із владикою служили: декан протоієрей Володимир Присяжнюк, настоятель парафії протоієрей Юрій Хлопецький (який під час Відправи одержав чергову священничу нагороду), інші панотці – з місцевого благочиння і Володимир-Волинської єпархії. Разом із багатьма мирянами молився сільський староста Анатолій Ковальчук.

Привітавши усіх зі святом, керуючий єпархією наголосив на радості людини, яка живе неподалік від дому Божого. Високопреосвященний зазначив, що навіть проходячи повз місце, наповнене благодаттю Святого Духа, душа радіє. Це в нас говорить внутрішнє бажання жити із Христом.

На жаль, багато християн приходять у церкву лише через біду. А до Господа потрібно йти не

лише в скорботі, а й ділитися з Ним душевною радістю. Сьогодні ж належить особливо радіти, що Всевишній сподобив нас прийти у цей світ і стати свідками та учасниками будівництва своєї святині, пояснив митрополит Михаїл.

Під час Служби співали три хори: луцького кафедрального собору Святої Трійці «Богоспів», який уже багато років очолює о. Юрій, місцевий, а також парафії Апостола Йоана Богослова с. Сьомаки.

На завершення Богослужіння владика вручив благословенні грамоти активним парафіянам.

Раніше в Одерадах ніколи не було храму. Церкву Архистратига Михаїла засновано 1999 року. Поки її зводили, громада збиралася на спільну молитву у пристосованому приміщенні. 20 жовтня 2007 року тоді ще єпископ Луцький і Волинський Михаїл освятив новий Божий дім цієї парафії.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина інформаційної служби єпархії

У Волі Ковельській відзначили 10-ліття храму

З нагоди престольного свята і ювілею освячення церкви Архистратига Михаїла 21 листопада в цьому селі Ковельського районного деканату відслужили Божественну Літургію.

Її очолив декан протоієрей Іван Бонис. Разом із ним правили ковельський міський благочинний протоієрей Анатолій Александрук, настоятель парафії протоієрей Володимир Удуд, інше духовенство – місцеве та з Володимир-Волинської єпархії.

З нагоди Дня гідності та свободи після святкової Літургії душпастирі й миряни вшанували загиблих і помолилися за Україну.

Свято-Михайлівський храм засновано 26 вересня 2004 р. Освятив же цей дім Божий тоді ще єпископ Луцький і Волинський Михаїл 25 листопада 2007 р.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина з архіву протоієрея Володимира Удуда

У Підбереззі на Горохівщині відкрито капличку

Чин освяти церковці на честь Покрови Пресвятої Богородиці у с. Підбереззі Горохівського деканату очолив благочинний протоієрей Андрій Сидор 26 листопада.

Із ним служили настоятель місцевої парафії Зачаття праведною Анною Пресвятої Богородиці протоієрей Василь Ревага, інше духовенство (місцеве та з Володимир-Волинської єпархії). У святі взяв участь голова ОТГ А. Ковальчук.

Як розповів інформаційній службі єпархії о. Василь, місце під божницю освячено у серпні цього року. Великий вклад у її побудову внесла родина Василя і Віри Юрчуків.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина з архіву протоієрея Андрія Сидора

У Жидичинському монастирі освячено дзвіницю

В чоловічій обителі Святителя Миколая Чудотворця, що в с. Жидичин Ківерецького деканату, намісник архімандрит Константин (Марченко), благочинний монастирів єпархії, та братія освятили дзвіницю і дзвони. Подія відбулася 10 грудня.

Досі у відродженому монастирі не було дзвіниці, хоча вже мали всі необхідні дзвони. Її зводили менше трьох місяців. До цього доклали своїх старань і коштів парафіяни Борис Громов та Володимир Усік із колегами.

У планах ченців – створити на базі монастиря школу дзвонарства.

Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина з сайту Volyn24.com

РІЗДВЯНІ СИМВОЛИ, НАШІ Й НЕ НАШІ

При наближенні Різдва серце кожного християнина переповнюється радістю, натхненням і приємним передчуттям. Разом з тим, оселі, офіси та прилавки крамниць переповнюються тематичною атрибутикою, яка покликана підкреслити прихід свята.

Останнім часом щедрі наповнення новорічно-різдвяної теми стало дуже різношерстим і несподіваним. За кілька тижнів до приходу нового року раптом згадують тварину, яка за китайським календарем символізує наступний рік. Усім байдуже, що новий рік у китайців розпочинається тільки в кінці січня – в лютому, а новий знак зодіака заходить із кінця квітня. Тож східні народи зустрічають його вчасно, а ми – передчасно прославляємо собаку, kota, півня, дракона та змію, забувши про власну історію і традиції.

Ще з прадавніх часів в українського народу є свої символи, що характеризують власний духовний склад. Одним із них є дідух – житній, пшеничний або вівсяний сніп, якого ставлять на покують.

Дідухи можуть різнитися за місцевим колоритом, мати свої риси, що зумовлено впливом християнської традиції. Так, язичницький за походженням дідух стає охристиянізованим, якщо пам'ятати слова Ісуса: «Я – хліб істинний» (або ж прикрасити його цим написом). Дідух стоїть в оселі до старого Нового року або до Водохреща.

Але найголовнішим символом Різдва Христового є зірка, або ж зізда, що яскравим промінням на тлі темного неба сповістила про народження Месії.

Як правило, цей атрибут виготовлявся зі звичайного решета, до якого прилагоджували «роги» та обклеювали різнокольоровим промасленим папером, прикрашали фольгою, стрічками й китицями. До бічних стінок могли бути прикріплені картинки на релігійні сюжети. В середину зірки вставляли свічку, утворюючи щось на зразок «чарівного ліхтаря». Інколи зірка могла обертатися навколо своєї осі.

Зізда увійшла в культуру праукраїнців задовго до прийняття Християнства. Первісно вона була символом сонця, яке, починаючи з 25 грудня, повертає на весну, аби дати природі нове плідне життя. Тому зірку лаштували так, аби вона оберталась, нагадувала сонцеворот

Фігурки ягнят біля храму Поля пастушків у Бейт-Сахур (Палестина). Світлина автора

протягом року. У язичницьких віруваннях русинів зоря символізувала також дівчину-красуню, дружину або доньку місяця, господаря неба.

Зо зізду ходили колядувати – на Різдво по святій вечері або, залежно від місцевих традицій, на перший день Різдва Христового, як у церкві завершиться Богослужіння. Це театралізоване дійство, під час якого люди ходили один до одного по хатах, із піснями та відтворенням побутових сценко поздоровляли господарів. Для цього виготовляли колядницькі обладунки: восьмикутну зірку, маски Кози, Ведмедя та ін. Святкові ватаги залежно від регіону різнилися кількісним складом і обрядовими персонажами.

Звичай ставити в хатах ялинки прийшов в Україну із західноєвропейських країн, а згодом – і з Росії. Ще на початку ХХ століття в більшості сіл не прикрашали ялинок чи сосонок. Масового розповсюдження це набуло після Другої світової війни.

Поклоніння вічнозеленому хвойному дереву існувало у багатьох давніх культурах, зокрема в германських народів. Із XIV сторіччя «дерево добра і зла» стало частиною святкової містерії про Адама і Єву – сценки, яку розігрували у Святвечір.

Сучасна традиція стала популярною у франко-німецькому Ельзасі в 1605 році, де ялинку прикрашали виробами з паперу та яблуками (натяк на райське дерево). А вперше прикрасив різдвяну ялинку Мартін Лютер. Напередодні Різдва 1500 року він приніс лісову красуню в дім і, як нагадування про виfliesьку зірку, запалив на ялинці свічки. Пізніше на верхівці ялини стали ставити зірку і 12 свічок. Поряд із яблуками, горіхами, пряниками, печивом на гілках висіли фігурки янголів і пастухів. У XVII ст. прикраси різдвяної ялини, в основному, були істинними. Вже наприкінці XVIII ст. у тій же Німеччині з'явилися перші скляні іграшки.

Католицька Церква пізніше схвалила таку традицію, ялинки почали урочисто вбирати

у Центральній, Північній Європі, а з XIX ст. – у Франції та Англії.

В Україні ялинка з'явилась у XVIII ст. за наказом російського імператора Петра.

У 1830-х роках ялинки встановлювались лише в будинках петербурзьких німців, проте до кінця XIX ст. цю традицію було поширено на всій імперії. Спочатку її ставили тільки в містах, у панських будинках – по селгах головним залишався давній український дідух.

1916 року в царській Росії Священний Синод закликав бойкотувати ялинку – як традицію, започатковану в Німеччині (ворога Росії під час Першої світової війни).

1927 року в СРСР розпочалась антирелігійна кампанія, Різдво з радянського календаря викреслили, а Дід Мороз та різдвяна ялинка втрапили у немилість. Газети лайливо звали цього казкового персонажа «релігійним мотлохом» та знаряддям пропаганди експлуататорських класів.

Ялинка вважалась «буржуазним і релігійним пережитком»:

*«Скоро будет Рождество —
Гадкий праздник буржуазный,
Связан испокон-веков
С ним обычай безобразный:
В лес придет капиталист,
Косный, верный предрассудку,
Елку срубят топором,
Отпустивши злую шутку».*

Проте із 1935 року звичай ставити ялинку радянська влада почала підтримувати. Поволі вона стала символом не стільки Різдва, скільки Нового року – зовсім не релігійного свята.

Спеціалізовані фабрики взялися за випуск як ялинкових прикрас державних символів, портретів вождів, політичних лозунгів. За Хрущова, в часи популяризації кукурудзи («цариці полів») прикрашали зелені лісові красуні золотими зернистими качанами...

З 1990-х років у країнах Європи та Америки в рамках політики мультикультуралізму і знецерковлення ялинку вже називають не різдвяною, а просто «святковою». У деяких фірмах відмовилися встановлювати різдвяні ялинки в офісах: мовляв, християнські мотиви недоречні в місцях праці. Заборона також пояснюється тим, що християнська традиція нібито може образити почуття юдеїв, мусульман і невірних.

Українці ж сприймають ялинку як символ Нового року і Різдва Христового. Тому, оновлюючи різноманіття прикрас, не забуваймо про фігурки пастушків, ягнят та зірку, яка яскравим промінням сповістила всіх про народження Месії.

Безпосередньо пов'язана із таїнством Різдва Господнього місцевість Бейт-Сахур на Святій землі – Поле пастушків. Це місце, де з'явилась яскрава зоря на нічному небі, повідомивши людей про різдво Ісуса. Біля храму Поля пастушків створено фігурки двох ягнят – атрибут різдвяного вертепу.

...А ось атрибутику східного календаря у фігурках тваринок не варто фанатично прославляти. Ніхто не заважає шанувальникам цієї екзотики гайнути у квітні до Китаю і разом із місцевим населенням ушанувати найвірнішого друга людини собаку.

Зірка

Дідух

Ялинкові прикраси часів Радянського Союзу

Віталій КЛИМЧУК

ВАРТО ЗНАТИ

Освячено хрести на храм у Волновасі

Під час чергової поїздки військових капеланів на Схід у м. Волноваха Донецької єпархії 14–18 грудня відбувся чин освяти накупольних хрестів, які встановлять на церкву Святителя Миколая Чудотворця. Її будують тут у пам'ять про загиблих волинських воїнів 51-ї бригади.

17 грудня, богослужіння відправили: митрополит Луцький і Волинський Михаїл, архієпископ Донецький і Маріупольський Сергій, єпископ Слов'янський Всеволод, луцький районний декан протоієрей Володимир Присяжнюк, інші військові священники, духовенство Донецької єпархії. У молитві взяв участь благочинний монастирів нашої єпархії архімандрит Константин (Марченко) з братією Свято-Миколаївського монастиря, що в с. Жидичин Ківерецького деканату.

Нагадаємо, заснування Божого дому у Волновасі відбулося 21 грудня 2016 р. теж за участі владики Михаїла. Розпочався збір пожертв

на спорудження. У травні цього року заклали капсулу у вигляді Луцького замку в підмурівок майбутньої святині. Опікується волноваською парафією волинський ієромонах Макарій (Дядюсь).

У рамках візиту наше духовенство відвідало дитячі садки, будинки творчості, навчальні заклади у Волновасі, Красногорівці та Мар'їнці. Напередодні свята Миколая Чудотворця дівчорі привезли іграшки, українські книжки, канцелярські предмети та солодощі. Побували й у військових частинах, передавши бійцям теплий одяг і продукти.

Командування підрозділів нагородило наших капеланів відзнаками за постійну духовну опіку та волонтерську діяльність.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина з архіву
ГО «Військові капелани Волині»

